

Benno,

Maximale nabijheid met behoud van distantie.

Zo was het ons geleerd, al in de pré-klinische periode, bij de eerste lessen over de relatie verpleegkundige-patiënt. Wél dichtbij genoeg komen zodat er een goede therapeutische relatie ontstaat, maar niet zo dichtbij komen dat je teveel persoonlijk bij de patiënt betrokken wordt en persoonlijk teveel door diens situatie geraakt kan worden.

Meteen de eerste keer dat ik Benno zie en spreek ben ik verkocht. Hij ziet eruit als een flamboyante levensgenieter. Haren tot ver over zijn schouders, grote diepbruine levenslustige, uitdagende ogen. Een heel leven voor de boeg en daar heeft hij zin in ook.

Alleen, hij is ook soms intens moe, trekt dan wit weg, moet rusten en komt dan weer langzaam bij zijn positieven.

Benno komt uit Amerika, is vlak na aankomst in Nederland ziek geworden en wordt zo van Schiphol voor nader onderzoek ter observatie op onze afdeling Chirurgie opgenomen.

Menno ligt bed 1, het eerste bed links.

Die luie Amerikaan, zo noemt mijnheer Slager van bed 4 hem honend. Een jonge luie Amerikaanse klaploper. 'Moet je 'm op zijn nest zien liggen...Hij is moe, zegt-ie!'

Benno's hobby is muziek. Hij speelt drums en had in de States een band gehad. Nu is hij hier om met zijn moeder en zus in Holland te gaan wonen. Wel erg wennen. Een nieuwe school zoeken om te kunnen gaan studeren en nieuwe vrienden vinden, vooral om muziek te kunnen maken. We raken al gauw aan de praat en wisselen van alles uit over muziekgroepen en -stijlen. We besluiten om samen een band op te richten zodra hij uit het ziekenhuis is ontslagen. Even een ontsteking in zijn bovenbeen wegwerken.

'Ron, kun je even met me meekomen', vraagt zuster Caroline, mijn sub-hoofd.

Eenmaal in kantoor zegt ze me te gaan zitten omdat ze me iets moet vertellen.

'Ik heb de laatste tijd gevolgd hoe jij optrekt met Benno en ik zie dat jullie samen zoveel plezier hebben over muziek...' 'Nou en of', beaamt ik.

'Ik moet je iets ergs vertellen Ron. Je zal schrikken en ik neem je juist ook even apart omdat je zo nauw bij Menno betrokken bent. Het is niet goed met Benno, Ron. Benno heeft kanker en is er ernstig aan toe. Hij gaat het niet redden...'

Zuster Caroline is een lieverd. Dwars door alle schrik heen, want ik ben verbijsterd, vind ik het zo ontzettend tof van haar dat ze zo attent is om mij even apart te nemen.

Benno wordt zelf nog niet geïnformeerd. We schrijven 1973...

Ik kan Benno dagenlang niet recht in de ogen kijken. Ik ben geschokt, verbijsterd en overmand door intens verdriet. Wij weten het allemaal, hij weet nog van niks. Dat was toen nou eenmaal zo in die tijd. Je mocht niks zeggen. Idioot eigenlijk. Dat vinden we anno Nu.

'Luie Amerikaan', broemt mijnheer Slager. Ik kan de man wel wat aandoen.

Benno gaat kort daarop naar Leiden, kijken of ze daar nog iets kunnen uitrichten. Daar zoek ik hem nog een keer op, maar het duurt al met al niet lang voor hem.

‘Er is een dame voor je bij de poli, Ron....’, zegt de afdelingssecretaresse.

‘Ben jij die broeder, die zo met Benno optrok?’ vraagt het meisje met scherpe stem. ‘Ja’, zeg ik. Het is zijn jongere zusje.

‘Nou, hij is dood hoor, dan weet je dat.’ Ze kijkt me aan alsof ik me schuldig moet voelen.

Het is waarschijnlijk haar eigen pijn waarvoor ze komt. Ze komt niet om mij te informeren. Ze komt om me te confronteren en mij pijn te doen. Ze vindt dat ik hem in de steek heb gelaten, dat ik vaker naar het Leids Universitair had moeten komen waarschijnlijk.

‘Mijnheer Slager.....kent U Benno nog, die ‘luie Amerikaan?’ zoals U hem noemde’, vraagt lieve collega Jeannie aan de man op bed 4. ‘Jazeker, nou en of ik dat jong nog ken, ha!’ antwoordt hij.

‘Hij is gisteren overleden in Leiden.....Ik vond dat u dat moest weten. Hij had kanker’, zegt ze zacht maar doeltreffend.

Mijnheer Slager trekt wit weg en draait beschaamd zijn hoofd weg.

Die is raak, denk ik, als ik de schrik en de schaamte op de man z’n gezicht zie.

Benno, ik zal hem nooit te vergeten.